

Arrest

nr. 167 798 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De ouders van de verzoekende partij dienen op 20 september 2000 een asielaanvraag in. Zij waren vergezeld van onder meer de verzoekende partij die op dat ogenblik minderjarig is.

1.2. Op 20 september 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 juni 2003 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing vermeld in punt 1.2. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 161.745 van 10 augustus 2006 verwerpt de Raad van State het beroep.

1.4. Op 9 februari 2004 dienen de ouders van de verzoekende partij voor hun hele gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 2 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Dit wordt verworpen bij arrest nr. 208.613 van 29 oktober 2010.

1.6. Op 20 september 2007 dienen de ouders van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 17 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 4 februari 2008 dienen de ouders van de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 5 februari 2008 dienen ouders van de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 11 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 16 627 van 29 september 2008 verwerpt de Raad het beroep.

1.11. Op 20 augustus 2008 dienen de ouders van de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 11 december 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 25 442 van 31 maart 2009 verwerpt de Raad het beroep.

1.13. Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de ouders van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 93 767 van 17 december 2012 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

1.14. Op 12 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. ongegrond wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te

verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de ouders van verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

1.15. Op 22 januari 2015 wordt de verzoekende partij door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting en wordt zij overgebracht naar de gevangenis van Mechelen.

1.16. Op 8 juli 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige. Op die datum wordt de verzoekende partij vrijgelaten uit de gevangenis.

1.17. Op 8 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank geplaatst.

Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend. Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige.

Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID

- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF Vernietiging

- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK

- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING

- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten:

OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN,MUNITIE,ONDERDEEL,TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend. Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige.

Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF Vernietiging
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN,MUNITIE,ONDERDEEL,TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 23.07.2014 (bijlage 13 van 12.06.2014) en op 08.07.2015 (bijlage 13 van 08.07.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene volgende als minderjarige de procedures die zijn ouders hebben ingediend.

Betrokkenes ouders hebben op 17.09.2000 een asielaanvraag ingediend. Op 20.09.2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 17.06.2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 10.08.2006.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes ouders hebben op 10.02.2004 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van het vroegere artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02.10.2006. Deze beslissing is op 16.10.2006 aan betrokkenes ouders betekend. Het beroep van betrokkens ouders tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 29.10.2010 door de Raad van State verworpen.

Op 11.04.2008 dienden betrokkenes ouders een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd 12.04.2014 ongegrond verklaard door de DVZ. Deze beslissing werd op 23.07.2014 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om uiterlijk op 23.08.2014 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 12.06.2014). Ook aan betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) werd dezelfde dag een bevel om uiterlijk op 23.08.2014 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 12.06.2014) betekend. Het tegen de ongegrondheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 18.01.2011 weigerde de directeur generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om het gezin te regulariseren omwille van het gevaar voor de openbare orde en dit door het veelvuldig crimineel gedrag van de 3 zonen en het gebrek aan ouderlijke opvolging en gezag.

Betrokkenes vader heeft op 20.09.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.10.2007. Deze beslissing is op 29.10.2007 aan betrokkenes vader betekend met een bevel om uiterlijk op 03.11.2007 het grondgebied te verlaten. Op 04.02.2008 dienden betrokkenes ouders een nieuwe medische regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter in. Deze tweede medische regularisatieaanvraag werd op 11.04.2008 onontvankelijk verklaard en de beslissing werd op 06.05.2008 aan betrokkenes ouders betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van deze beslissing werd op 29.09.2008 door de RVV verworpen. Vervolgens dienden betrokkenes ouders op 20.08.2008 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter. Ook deze derde medische regularisatieaanvraag werd door de DVZ onontvankelijk verklaard en de beslissing werd op 27.12.2008 aan betrokkenes ouders betekend. Ook het beroep van betrokkenes ouders tegen deze nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd op 31.03.2009 door de RVV verworpen. Op 06.06.2011 diende betrokkene ouders een vierde medische regularisatieaanvraag in.

Deze vierde medische regularisatieaanvraag werd op 28.07.2011 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd op 10.08.2011 aan betrokkenes ouders betekend met een bevel om uiterlijk op 10.09.2011 het grondgebied te verlaten. De vijfde medische regularisatieaanvraag van betrokkenes

ouders werd op 21.10.2011 ingediend. Deze vijfde 9ter aanvraag werd op 16.05.2012 door de DVZ ongegrond verklaard en de beslissing werd op 05.07.2012 aan betrokkene ouders betekend.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtsbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend. Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtsbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige.

Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend. Betrokkene beroept tegen het inreisverbod en het bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten zijn niet schorsend. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kosovo wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF VERNIETIGING
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN, MUNITIE, ONDERDEEL, TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal (een broer) en illegaal (ouders en zus) in België verblijven, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen

Betrokkene werd door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden om de overname te vragen aan Kosovo.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om ernstige inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene heeft sedert 15-jarige leeftijd op bijna continue wijze de Belgische openbare orde geschaad. Betrokkene werd op 30.06.2008 onder toezicht van de Sociale dienst van de jeugdrechtbank geplaatst. Betrokkene verbleef in 2009 en 2010 verschillende keren in jeugdinstellingen (Mol en Everberg).

Op 22.01.2015 werd betrokkene door de politie van Mechelen aangehouden wegens verkrachting. Hij werd dezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Mechelen. Tevens werd die dag aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies van 22.01.2015) betekend. Op 08.07.2015 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot 2 jaar gevangenis met probatie uitstel behalve de voorhechtenis wegens verkrachting van een meerderjarige.

Bij zijn vrijlating uit de gevangenis van Mechelen op 08.07.2015 werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 08.07.2015) betekend.

Uit informatie van de politie blijkt verder dat ten opzicht van betrokkene (als meerderjarige) in de periode 2012-2015 volgende processen-verbaal werden opgemaakt:

- PV: ME.41.L1.005982/2012 door PZ Mechelen wegens WEERSPANNIGHEID
- PV: ME.28.L1.008589/2013 door PZ Mechelen wegens VERDUISTERING OF VERNIETIGING
- PV: ME.60.L1.007359/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/HULP BIJ HET GEBRUIK
- PV: ME.60.L1.007375/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.60.L1.014597/2014 door PZ Mechelen wegens DRUGS/BEZIT
- PV: ME.37.L1.028053/2014 door PZ Mechelen wegens VERKRACHTING
- PV: ME.60.97.000022/2015 door Parket PK Mechelen wegens DRUGS/BEZIT

Uit informatie van de politie blijkt dat betrokkene reeds als minderjarige ernstige inbreuken pleegden op de openbare orde: 20 PV's werden ten opzichte van hem opgemaakt wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN, MUNITIE, ONDERDEEL, TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal en illegaal in België verblijven, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van De Voorde A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Mechelen (PZ MEWI) en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel 127 bis de betrokkene, B., E.n, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127 bis (...)"

1.19. Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Ter terechtzitting wijst de Raad op de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij meent dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Met het betoog dat de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met de beslissing houdende het inreisverbod en er aldus verknochtheid bestaat tussen beide beslissingen, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Er worden verder geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze gericht is tegen het inreisverbod nu de vordering geen terugdrijvings- noch een verwijderingsmaatregel betreft.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten, hierna: de bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en

Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8, §1 van het EVRM alsook van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij beroept zich ook op een manifeste appreciatievergissing.

3.3.2.2. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De aangevochten beslissingen, voornamelijk de terugleiding naar Kosovo en de vraag om overname aan Kosovo, zijn genomen mits de foutieve feitenbevinding en dus appreciatievergissing dat verzoeker geboren is in Presevo, quod non, daar hij in werkelijkheid geboren is te Mönchengladbach in Duitsland (en niet in Presevo, Servië) en is ooit of te nooit in ex-Joegoslavië geweest, land dat hij dus niet kent en de taal ervan evenmin beheerst.

Verzoeker wijst erop dat hij op zesjarige leeftijd met zijn ouders vanuit Duitsland naar België kwam, zonder het herkomstland van zijn ouders ooit gekend te hebben en dat hij gans zijn schoolloopbaan in België heeft doorlopen.

De foutieve vermelding van zijn geboorteplaats kan hem bezwaarlijk als kind ten laste gesteld worden, en is enkel aan zijn ouders te wijten.

Tegenpartij kan niet onwetend zijn van de werkelijke Duitse geboorteplaats van verzoeker, nu hiervan uitdrukkelijk melding werd gemaakt in beide vorige annulatie procedures voor de RVV met neerlegging van zijn nationale identiteitskaart waar zijn geboorteplaats in Duitsland voorkomt (verzoek 18/02/2015 RVV nr 167.741 en verzoek 17/07/2015 REGUL nr. 55.763).

De niet inachtneming van deze werkelijke geboorteplaats weegt des te zwaarder, nu verzoeker nooit het land waarvan hij de nationaliteit bezit gekend heeft en de taal ervan zelfs niet eens beheerst, en terwijl zijn enige familie in België vertoeft en hij dus niet de minste opvang in Kosovo heeft.

Een terugleiding van een jonge man (21 jaar) naar een voor hem volstrekt onbekend land waar hij geen enkel band mee gehad heeft en waarvan hij de nationaliteit bezit op een louter administratief criterium, terwijl zijn enige familie in ons land verblijft, waarmee hij samenwoont, maakt overduidelijk een schending uit van artikels 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat, hoewel hij niet betwist dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel wegens verkrachting, er geen proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd en dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan m.b.t. tot verzoekers situatie.

Verzoeker heeft zijn straf volledig ondergaan en er blijkt nergens uit dat de vraag gesteld werd naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van zijn uitwijzing in het licht van de feitelijke context van de zaak.

Er blijkt aldus geen werkelijke proportionaliteitstoets te hebben plaatsgevonden.

Er moet nagegaan worden of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat tot de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en zijn gezin enerzijds en het algemeen belang anderzijds (de zogenaamde proportionaliteitstoets).

Het EHRM heeft criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Verzoeker verwijst naar de BOULTIF-criteria, uiteengezet in het arrest BOULTIF dd. 02/08/2001 (EHRM 02/08/2001, zaak 54273 BOULTIF t/ ZWITSERLAND, zie ook EHRM 18/10/2006, zaak 46410/99 ÜNER t/ NEDERLAND, § 58 en 59).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

" Volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. de aard en de ernst van de criminele inbreuken,
2. de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten,
3. de tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien,
4. de gezinstoestand van de betrokkene,
5. de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar hij wordt uitgewezen,
6. de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming."

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met de hierboven vermelde criteria.

De bestreden beslissing maakt louter melding van de PV's opgesteld op jeugdige leeftijd van verzoeker.

Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werden klaarblijkelijk hiervoor bij de Procureur des Konings inlichtingen ingewonnen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat tegenpartij zich enkel beperkt tot een loutere weergave van PV's en een correctionele vonnis, zonder in concreto te kunnen wijzen op de aard, de ernst en de omstandigheden van de feiten.

Het kan niet ernstig worden betwist dat er geen onderzoek werd gedaan naar de feiten in concreto, wat precies de aard en de ernst van de feiten betreft, werd dit niet naar genoegen en recht onderzocht.

Een loutere verwijzing naar een veroordeling en naar PV's kan niet beschouwd worden als afdoende motivering inzake de aard en de ernst der feitelijke feiten.

Verzoeker verblijft van kindsbeen af, hetzij sinds september 2000 toen hij amper 6 jaar oud was, in België, m.a.w. reeds 16 jaar en dit zonder onderbreking en zonder ooit het herkomstland van zijn ouders te hebben gekend.

Verzoeker heeft in België zijn leven en zijn toekomst opgebouwd gedurende 16 jaar en woont nog steeds samen met zijn ouders.

Verzoeker beseft maar al te doet dat hij een fout heeft begaan en wenst dit niet meer te herhalen.

De bestreden beslissingen zouden per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn ouders, broers en zus wordt uiteengerukt, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd.

De uitzetting van verzoeker staft ontegensprekelijk dat de eenheid en het voortbestaan van het gezin manifest in het gedrang is en geschonden zal worden in geval de bestreden beslissing ingang mag vinden.

Het gemis aan enige zowel praktische als theoretische band die verzoeker met ex- Joegoslavië, zowel Servië als Kosovo, heeft, is niet in overeenstemming met zijn de facto verankering in België. Hij zal dus terecht komen in een land dat hij nooit gekend heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken (schending van artikel 3 EVRM).

Mocht hij werkelijk een actueel gevaar voor de openbare orde betekenen, zou de Rechtbank van Mechelen hem zeker niet op 08/07/2015 vrijgelaten hebben en zou tegenpartij zijn vorige beslissing tot verwijdering van 22/01/2015 op 27/02/2015 niet ingetrokken hebben.

In casu heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de door de raadsman van verzoeker in de vorige procedures neergelegde stukken, die aanleiding gaven tot een vernietigingsarrest, waarvan hierna opnieuw enkele elementen.

• *Verklaring van 24/02/2011 van R. DE PRETER, consulente bij de Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank van Mechelen:*

(...)

• *Brief van 25/02/2011 van Leen GEYS van de Vluchtelingendienst:*

(...)

• *Verslag dd. 12/11/2012 van de consulente van JONGERENWELZIJN, Sociale Dienst bij de Jeugdrechtbank te Mechelen voor Edison BERISHA:*

(...)

• *Brief van 04/12/2009 van Leen GEYS van de Vluchtelingendienst:*

(...)

• *Vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 17/02/2011:*

(...)

• *Vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 03/03/2011:*

(...)

• *Vonnis van de Jeugdrechtbank van Mechelen van 11/12/2007 (p. 6+7):*

(...)

• *Brief van 26/02/2011 van Jan METSELAAR, coach in het kader van het YARprogramma (begeleiden van jongeren die met de jeugdrechter in aanraking komen):*

(...)

Hier dient nogmaals verwezen te worden naar het laatste vonnis gewezen op 03/03/2011 door de jeugdrechter van Mechelen, waarvan de volgende uittreksels:

(...)

Hieruit valt af te leiden dat Edison een positieve evolutie kende sinds zijn probleemloze verblijf in het centrum DE GRUBBE. De rechter onderlijnt bovendien de constructieve medewerking van de ouders. PV van verhoor waarvan volgend uittreksel:

(...)

Het behoort aan het bestuur rekening te houden met alle voorhanden zijnde elementen en een grondig onderzoek dienaangaande te voeren, quod non in casu, waardoor opnieuw de materiële motivatieplicht miskend werd, evenals de manifeste appreciatie bevoegdheid.

Bovendien wordt verwezen naar volgende uittreksels uit het vorig vernietigingsarrest dd. 17/12/2012 van de RVV, zoals hierna vermeld:

(...)

In deze zaak blijkt echter enkel een afweging van het algemeen belang van de Belgische Staat, daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van zijn individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Staatssecretaris zich beperkte tot het algemeen besluit: "het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden".

In dit verband wijst verzoeker er op dat, ondanks het feit dat in voormelde beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het gezins- en privéleven en de privébelangen die verzoeker kan doen gelden, hieruit geenszins blijkt waarom de familiale en persoonlijke belangen van zijn familie geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

De door de Staatssecretaris gehanteerde motivering voldoet dus geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte, billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt (zie arrest nr. 135.326 gewezen door de RVV op 18/12/2014).

Alleen hierdoor is deze belangrijke motivatie onverantwoord en maakt dus op zich reeds een miskening uit van de motivatieplicht, zowel bij toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet als van de formele motivatieplicht, zoals voorzien door artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

3.3.2.3. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aangegeven geboorteplaats op de bestreden beslissing een materiële misslag betreft.

Aangaande de schending van artikel 8 EVRM en de Boultif-criteria, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, noch zijn familie verblijfsrecht gehad hebben in België en zij er derhalve hun banden met het land in illegaal verblijf hebben uitgebouwd. Uit illegaal verblijf, wat een misdrijf is volgens artikel 75 van de Vreemdelingenwet, kunnen geen rechten geput worden. Verzoeker en zijn familie wisten dus dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied een precair karakter had.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is. Conform artikel 8, 2 EVRM is een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in artikel 8, 1 vermelde recht toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

De zware strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt maken onmiskenbaar een schending uit van de openbare orde. Uit het administratief dossier is gebleken dat t.a.v. verzoeker 20 PV's werden opgesteld wegens volgende feiten: OPZETTELIJKE SLAGEN EN/OF VERWONDINGEN, DIEFSTAL, DRUGS/BEZIT, VERENIGING VAN MISDADIGERS, WAPEN, MUNITIE, ONDERDEEL, TOEBEHOREN-BEZIT, BEDREIGING MET BEVEL OF VOORWAARDE en HELING.

Hij kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij "een fout begaan heeft en dit niet meer wenst te herhalen." Hij heeft in de periode 2012-2015 meerdere fouten gemaakt waaruit hij nooit lessen getrokken heeft.

Waar verzoeker verwijst naar elementen die hij heeft aangehaald in vorige procedures en die aanleiding gaven tot een vernietigingsarrest van Uw Raad en waarmee verzoeker tracht aan te tonen een positieve evolutie gemaakt te hebben, dient te worden opgemerkt dat die stukken dateren van de periode 2007-2012, doch dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, eens weer op vrije voeten, gewoon zijn criminele loopbaan heeft verder gezet.

Artikel 8 EVRM is geen vrijgeleide om verzoeker ongestraft toe te laten zijn criminele activiteiten verder te zetten.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM aangezien zijn volledige familie – op één broer na – illegaal in het Rijk verblijft. Zij zijn derhalve verplicht om het grondgebied te verlaten en kunnen dus verzoeker in Kosovo vervoegen.

Hij toont verder niet aan dat de door hem in België opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. (RvV 12 juli 2013, nr. 106.688)

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aantoonbaar afhankelijk te zijn van zijn in België verblijfsgerichte broer.

Waar hij verwijst naar artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staaft. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers ouders reeds werd onderzocht door zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als Uw Raad en waarbij gesteld werd dat er geen geloof gehecht kon worden aan het asielrelaas.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.5.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

3.3.2.5.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist. Immers wordt, betreffende het gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekende partij, een belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing.

3.3.2.5.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

3.3.2.5.4. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.3.2.5.5. De verzoekende partij betoogt dat zij op zesjarige leeftijd met haar ouders vanuit Duitsland naar België kwam, zonder het herkomstland van haar ouders ooit gekend te hebben en dat zij gans haar schoolloopbaan in België heeft doorlopen. Zij wijst er op dat zij nooit het land waarvan zij de nationaliteit bezit gekend heeft en dat zij de taal ervan zelfs niet eens beheerst, terwijl haar enige familie in België vertoeft en zij dus niet de minste opvang in Kosovo heeft. Zij betoogt dat een terugleiding van een jonge man van 21 jaar naar een voor hem onbekend land waar hij geen enkele band mee gehad heeft en waarvan hij de nationaliteit bezit op een louter administratief criterium, terwijl zijn enige familie in België verblijft, waarmee hij samenwoont, een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat, hoewel zij niet betwist dat zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel wegens verkrachting, er geen proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan met betrekking tot haar situatie. Zij betoogt dat moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van haar en haar gezin en er dus een correcte en concrete billijke afweging dient te worden gemaakt tussen haar individuele en concrete omstandigheden en die van haar gezin enerzijds en het algemeen belang anderzijds. De verzoekende partij verwijst naar de BOUTLIF-criteria die de nationale overheden moeten leiden bij het beoordelen van dergelijke zaken. De verzoekende partij herhaalt dat zij van kindsbeen af, hetzij sinds september 2000, toen zij amper 6 jaar oud was, in België was, aldus reeds 16 jaar en dit zonder onderbreking en zonder ooit het herkomstland van haar ouders te hebben gekend. Zij wijst erop dat zij in België haar leven en haar toekomst heeft opgebouwd gedurende 16 jaar en nog steeds samenwoont met haar ouders. De verzoekende partij stelt nog dat het gemis van enige zowel praktische als theoretische band die zij heeft met ex-Joegoslavië, niet in overeenstemming is met haar *de facto* verankering in België, dat zij zal terechtkomen in een land dat zij nooit gekend heeft. De verzoekende partij betoogt dat enkel een afweging blijkt van het algemeen belang van de Belgische staat, doch dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden. Zij meent dat, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar haar gezins- en privéleven en de privébelangen die zij kan doen gelden, hieruit geenszins blijkt waarom haar familiale en persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, dat de door de verwerende partij gehanteerde motivering aldus geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die vereist wordt door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat er van een correcte en concrete billijke belangenafweging geen sprake is.

3.3.2.5.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt en dit als volgt:

“Het feit dat betrokkene familieleden heeft die legaal (een broer) en illegaal (ouders en zus) in België verblijven, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen”

3.3.2.5.7. Uit de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging betreffende het privéleven van de verzoekende partij blijkt dat de verwerende partij van mening is dat de belangen van de Staat, gelet op het hoogst laakbaar karakter van de feiten aangaande de schendingen van de openbare orde, primeren op de persoonlijke belangen van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing worden de verschillende schendingen van de openbare orde opgesomd en uiteengezet waarom de verwerende partij van mening is dat de verzoekende partij actueel een bedreiging vormt voor de openbare orde. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing welke aanwezige overwegingen inzake de openbare orde worden gehanteerd in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkte tot een zeer algemene stelling (*‘daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen*), zonder daarbij *in concreto* de individuele belangen van de verzoekende partij af te wegen. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift elementen aan die wijzen op haar persoonlijke belangen. Zij wijst erop dat zij sinds haar zes jaar in België leeft, zij haar schoolloopbaan volledig in België heeft uitgebouwd en zij het land van herkomst van haar ouders nooit heeft gekend en de taal niet spreekt. In de nota met opmerkingen worden deze elementen op het eerste zicht niet betwist door de verwerende partij. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat niet gestaafd wordt dat zij de taal niet spreekt, doch dat het wel aannemelijk is dat de verzoekende partij gezien haar langdurig verblijf in België vloeiend Nederlands spreekt. Betreffende het feit dat zij nooit in haar land van herkomst heeft gewoond, merkt de verwerende partij ter terechtzitting enkel op dat haar familie eveneens illegaal in België verblijft, behalve één broer, dat deze gezinsleden ook onder bevel staan en dus de verzoekende partij kunnen vergezellen.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM vereist dat indien een privéleven wordt vastgesteld, in het geval van een eerste toelating, een belangenafweging wordt doorgevoerd tussen de concurrerende belangen van de het individu en de samenleving, waarbij een aantal elementen in rekening genomen worden, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, stelt de Raad vast dat *prima facie* niet blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is overgegaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. In zoverre de verwerende partij in de voormelde nota stelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de door haar in België opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen, beperkt zij zich tot een *a posteriori*-motivering. Ook in zoverre de verwerende partij een betoog voert ter terechtzitting betreffende de persoonlijke belangen van de verzoekende partij, moet gesteld worden dat dit niet kan volstaan daar niet blijkt dat deze afwegingen gemaakt werden voorafgaand aan de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de verwerende partij het privéleven in haar bestreden beslissing niet betwist en een belangenafweging doorvoert, doch dat *prima facie* niet blijkt dat deze belangenafweging die vereist wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM, concreet en zorgvuldig gebeurde.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat een terugkeer naar het 'herkomstland' dat zij nooit gekend heeft, vermits zij in Duitsland is geboren, een ontworteling zou betekenen voor haar, dat zij in het herkomstland van haar ouders niets verloren heeft en er geen opvang en huis heeft en zij gans haar jeugd in België heeft doorgebracht.

3.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

3.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 houdende een inreisverbod wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 mei 2016 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. VERMANDER